

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 442/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť L. Š., D., zastúpenej advokátkou JUDr. I. F., D., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 184/2011 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 172/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. Š. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júla 2013 doručená sťažnosť L. Š., D. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 184/2011 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 172/2012.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 8. marca 2010 bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie M. T. (ďalej aj „obvinený“ alebo „obžalovaný“) pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona. Sťažovateľka dodala, že v rámci tohto trestného konania má postavenie poškodenej. Vo vzťahu ku skutku uviedla, že išlo o dopravnú nehodu, ku ktorej došlo 16. októbra 2009 v B. takým spôsobom, že pri prechádzaní cez vyznačený priechod pre chodcov jej obvinený vedúci morové vozidlo nedal prednosť, v dôsledku čoho utrpela ťažké zranenia.

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdila, že na okresnom súde sa vo veci uskutočnili viaceré pojednávania, ale okresný súd rozhodol až rozsudkom 17. septembra 2012. Sťažovateľka je toho názoru, že prieťahy v konaní sú spôsobené účelovou obranou obžalovaného, pričom podľa nej okresný súd mu svojím prístupom umožnil konanie bezdôvodne predlžovať.

Sťažovateľka uviedla, že proti rozsudku súdu prvého stupňa sp. zn. 4 T 184/2011 zo 17. septembra 2012 podal obžalovaný odvolanie, na základe čoho krajský súd uznesením sp. zn. 4 To 172/2012 zo 16. mája 2013 napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Sťažovateľka tvrdila, že krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu na námietku obžalovaného, ktorý sa snažil o vyhotovenie nového znaleckého posudku. V súvislosti s uvedeným sťažovateľka dodala, že aj krajský súd daným postupom spôsobil prieťahy v konaní, pretože podľa nej obžalovaný mal v priebehu konania dostatočný priestor na navrhnutie dôkazov, a keďže tak učinil až v odvolaní a krajský súd to akceptoval, došlo k zbytočnému predĺženiu konania.

Podľa vyjadrenia sťažovateľky daná trestná vec nie je dosiaľ právoplatne ukončená, nie je podľa nej ani skutkovo, ani právne zložitá a súčasne uviedla, že ona samotná sa na prietáhoch v konaní okresného súdu a krajského súdu nepodieľala.

Sťažovateľka sa v sťažnosti vôbec neznamenila o tom, či pred podaním sťažnosti ústavnému súdu využila právne prostriedky ochrany, ktoré jej zákon v súvislosti so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru účinne poskytuje.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 184/2011 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 172/2012 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov a aby obom súdom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť jej finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 275,94 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v trestnej veci, v ktorej vystupuje v procesnom postavení poškodenej. Podľa zistení ústavného súdu obžaloba v danej veci bola na okresnom súde podaná 18. novembra 2011. Okresný súd rozhodol rozsudkom 17. septembra 2012, ale na odvolanie obžalovaného ho krajský súd uznesením zo 16. mája 2013 zrušil a vec vrátil okresnému súde, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Po rozhodnutí krajského súdu bol spis 10. júna 2013 vrátený okresnému súde. Predmetná trestná vec dosiaľ nie je právoplatne skončená

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti vôbec neuviedla, či pred podaním sťažnosti ústavnému súde postupovala podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľka nevyčerpala opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnená podľa osobitných predpisov. V súvislosti s týmto zistením ústavný súd skúmal, či sťažovateľka pred ochranou, ktorej sa aktuálne domáha na ústavnom súde, vyčerpala právny prostriedok, ktorý jej zákon účinne poskytuje.

V okolnostiach tohto prípadu je daným právnym prostriedkom sťažnosť na prietáhy v konaní adresovaná predsedovi príslušného súdu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorú sťažovateľka v tejto veci nevyužila.

Zmyslom a účelom realizácie zásady vyčerpania opravných prostriedkov a iných právnych prostriedkov na ochranu základných práv a slobôd je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci, teda aj všeobecných súdov v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Táto zásada vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorej ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Nevyčerpanie uvedeného právneho prostriedku ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je v danom prípade dôvodom odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnej.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2013